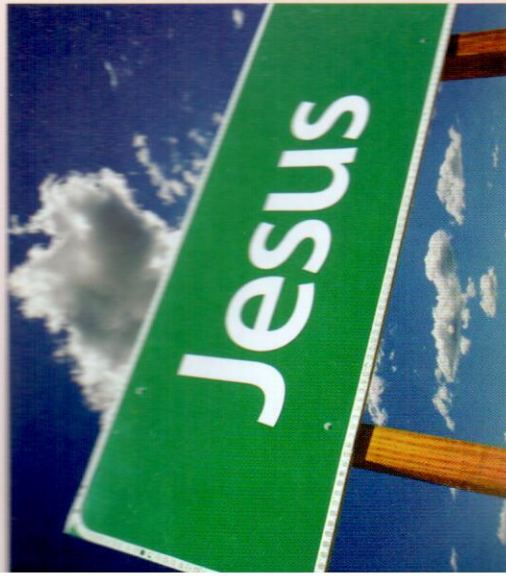

Jézus az Út

dr. Thorday Attila

Tanítványaitól búcsúzva Jézus átérzi Tamás kétségeit amit att, hogy nem tudja, hová tart Mestere, és hogyan kövesse őt. Jézus szeretné megnyugtanni, ezért elmondja: a mennyei Atyához megy helyet készíteni, és hogy Ő maga az Út az Atyához. Szándéka nem leszűkíteni az Istenhez vezető utat különféle rendelkezésekkel, hanem sokkal inkább elérhetővé lenni. A tanítványoknak nem

szükséges különféle titkos praktikákat követniük vagy hősies küzdelmet folytatni azért, hogy megtalálják Istennel, az Élet forrásával való közösséget. Jézusban, az Atya egyszülött Fiában, itt és most megismerhetik és megélik Isten közelségét: „Aki engem lát, a mennyei Atyát látja..., hiszen én és az Atya egy vagyunk” (Jn 14,9).

Az evangéliumok tanúsága szerint Jézus olykor a régi nagy próféták erőteljes stílusában emeli föl hangját: „Ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűntökben” (Jn 8,24). Jézus megkísérelti fölírni korának vallási vezetőit, akik elég tanultak ahhoz, hogy fölismerjék benne azt, „aki van”, a magasságbeli, fonséges Istent, akinek neve, JHWH, kimondhatatlan. Ők mégis becsukják szemüket, mert félnek tőle, vagy mert megvetik. Jézus szeretné, ha rádöbbennének arra, ami magatartásukat megbéklyózza: ismerjék föl, hogy nem az örök életre vezető úton járnak.

Minden egyes embernek, aki Istent keresi, benső küzdelmet kell folytatnia. Újra és újra döntenünk kell, hogy a fényt, az életet választjuk-e, vagyis Istent és embertársainkat szeretjük-e. A negyedik evangélium költői ihletettséggel prólógusában (Jn 1,1-14) olvashatjuk, hogy van, aki úgy választja a világoosságot, hogy nem is ismeri Krisztust. „Az Ige volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágít” (Jn 1,9). Az „idők teljessége” beköszöntével (vö. Gal 4,4), az Ige megtestesült a názáreti Jézusban, hogy eltöröljön minden kétértelmiséget, és fölkinálja az egész emberiségnek, hogy egy testként lépjen közösségre Istennel. Ennél fogva Krisztus követői az Ige szétszórt magvai, akiket időben és térben elvetettek, hogy sokszoros termést hozzanak.

lött Fiát adta értük” (vö. Jn 3,16), vagyis Jézusban tárult fel Isten ember szerető jósága. Ugyanakkor Ő maga az örök élet, mert Ő az Atyában van és az Atya Őbenne (Jn 14,10). Aki tehát Jézusra hagyatkozva él, vagyis hisz őbenne, annak már örök élete van (Jn 5,24).

Isten minden egyes embert arra hív, hogy vele közösségben éljen. Aki szívük mélyén hűségesek maradnak az isteni híváshoz, egy napon fölfedezik – talán nem is tudatosan –, hogy mindvégig Krisztus vezette őket. „Nem jut be mindenki a mennyek országába, aki mondja nekem: Uram, Uram, Csak az, aki teljesíti Mennyei Atyám akaratát” (Mt 7,21).

Keresztény meggyőződésünk szerint Jézus nem illeszkedik az Őt megelőző vagy követő vallási tanítók, prófétái személyiségek sorába, akik tanításukkal és életpéldájukkal rámutatnak az Istenhez vezető útra. Krisztus Jézus nem megfogalmaz valami életre szóló igazságot, hanem Ő maga az Út, aki a mennyei Atyával való egységéből fakadóan minden egyes ember üdvösségét munkálja („nálam nélkül semmit sem tehettek”). Egy másik kifejezéssel szólva Jézus maga az Igazság. Ez az igazság nem a dolgok és a szavak logikai megfelelése, de még csak nem is a részigazságok összessége, hanem mindennek alapja: „Isten úgy szeretete az embereket, hogy egyszerű-